

هو العليم

توسعه مسجد الحرام در زمان حضرت صادق و
حضرت کاظم علیهما السلام

مطاع انوار، جلد ۲؛ اسرار ملکوت، جلد ۲

در تفسیر المیزان ج ۳ ص ۳۹۳ گوید: و فی تفسیر

العیاشی عن عبد الصمد، قال: طلب أبو جعفر أن
یشتری من أهل مكة بیوتهم أن یزید فی المسجد؛ فأبوا
فأرغبهم فامتنعوا؛ فضاقت بذلك.

فأتی أبا عبدالله علیه السلام؛ فقال له: إني سألت
هؤلاء شیئاً من منازلهم و أفنیتهم لنزید فی المسجد؛ و
قد منعوا فی ذلك؛ فقد غمّنی غمّاً شديداً.

فقال أبو عبدالله علیه السلام: لم یغمک ذلك: و
حجّتك علیهم فی ظاهرة! فقال: و بما احتجّ علیهم؟
فقال بکتاب الله. فقال: فی أي موضع؟!

فقال: قول الله: ﴿إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي
بِبَكَّةَ﴾ و قد اخبرك الله: إنَّ أَوَّلَ بَیت وُضِعَ لِلنَّاسِ هُوَ
الذی ببکة؛ فان كانوا هم تولّوا قبل البیت فلهم أفنیتهم؛
و إن كان البیت قديماً فیهم فله فناءه.

فدعاهم أبو جعفر فاحتجّ علیهم بهذا. فقالوا له:
اصنع ما أحببت.

و فيه (ای فی تفسیر العیاشی) عن الحسن بن علی بن
نعمان، قال: لَمَّا بنی المهدي فی المسجد الحرام؛ بقیت

دار في تربيعة المسجد؛ فطلبها من أربابها فامتنعوا. فسأل
عن ذلك الفقهاء؛ فكلُّ قال له: إِنَّه لا ينبغي ان تدخل
شيئاً في المسجد الحرام غصباً.

فقال له علي بن يقطين: يا أمير المؤمنين؛ إنِّي اكتب
الى موسى بن جعفر عليها السلام لِأُخبرك بوجه الأمر
في ذلك؛ فكتب الى والي المدينة أن يسأل موسى بن جعفر
عليهما السلام عن دارٍ أردنا أن ندخلها في المسجد
الحرام؛ فامتنع عليها صاحبها؛ فكيف المخرج من
ذلك!؟

فقال ذلك لأبي الحسن عليه السلام: فقال أبو الحسن
عليه السلام، فلا بدّ من الجواب في هذا!؟

فقال له: الأمر لا بدّ منه. فقال له: اكتب: بسم الله
الرحمن الرحيم ان كانت الكعبة هي النازلة بالناس،
فالناس اولى بفنائها؛ و ان كان الناس هم النازلون بفناء
الكعبة، فالكعبة أولى بفنائها.

فلما أتى الكتاب إلى المهدي، أخذ الكتاب فقبّله ثمّ
أمر بهدم الدار. فأتى أهل الدار أبا الحسن عليه السلام
فسألوه ان يكتب الى المهدي كتاباً في ثمن دارهم.

فكتب اليه أن أوضح لهم شيئاً فأرضاهم.

أقول: و الروایتان مشتملتان علی استدلال لطیف. و

كأنّ أبا جعفر المنصور كان هو البادئ بتوسعة المسجد

الحرام. ثمّ تمّ الأمر للمهدی. (انتهی ما فی المیزان)

درباره تاریخ کعبی و شکلها و کسوتها و منزلتها

و ولایتها مطالب موجز و مفیدی در تفسیر المیزان ج

۳ از ص ۳۹۴ تا ص ۴۰۰ وارد است.

ترجمه:

در تفسیر المیزان از تفسیر عیاشی از عبدالصمد

نقل می کند:

منصور دوانیقی خلیفه عباسی خواست تا مسجد

الحرام را گسترش دهد، بدین جهت افرادی را

فرستاد تا خانه های مجاور بیت الله را از صاحبانش

خریداری کنند. مالکین منازل از فروش خانه های

خود امتناع ورزیدند. منصور برای خرید بر مبلغ

اضافه نمود تا بلکه آنان راضی شوند، باز صاحبان

خانه از فروش خانه های خود سر باز زدند منصور

دوانیقی دلتنگ شد و در کار مسجد الحرام متحیر

ماند.

خلیفه عباسی خدمت امام صادق علیه السلام رسید و عرض کرد: من از صاحبان این منازل درخواست کردم که قدری از منازل و درگاه آن را بفروشند تا به مساحت مسجد الحرام اضافه کنم ولیکن آنان امتناع ورزیدند و بدین جهت غم و اندوه مرا گرفته است و در کار خود حیران شده ام.

امام صادق علیه السلام فرمودند: برای چه مغموم و اندوهناکی! در حالیکه دلیل و حجت تو بر علیه آنها بسیار روشن و واضح است. منصور عرض کرد: به چه دلیلی با آنان استدلال نمایم؟ حضرت فرمودند: با کتاب الهی قرآن کریم. عرض کرد: در کدام آیه این مطلب وجود دارد؟

حضرت فرمودند: در آیه شریفه: بدرستی که اولین خانه ای که برای مردم بنا شده است آن خانه ای است که در مکه است پس در این صورت خداوند به تو خبر داده است که اولین خانه ای که برای مردم ساخته شده کعبه می باشد، پس اگر این افراد قبل از بنا کعبه در اینجا خانه و مسکن داشته آنها اولی هستند به بقاء و سکنی در این محل و اگر

خانه خدا قبل از بنا خانه های آنها بوده است پس
حریم کعبه مقدّم است بر حریم خانه های آنها.

منصور خلیفه عباسی صاحبان خانه ها را
فراخواندند و این استدلال را برای آنها بیان کرد آنها
نیز گفتند: حال که چنین است هر کاری که مایل
هستی بجای آور.

و نیز در تفسیر عیاشی از حسن بن علی بن نعمان
نقل می کند:

زمانی که مهدی خلیفه عباسی مسجد الحرام را
توسعه می داد در گوشه مسجد الحرام خانه ای بود
که صاحبش به فروش آن رضایت نمی داد، خلیفه
عباسی این مسأله را با فقهاء حاکم در میان گذاشت
همگی به اتفاق فتوی دادند، جایز نیست هیچ چیزی
را به طور غصب داخل مسجد الحرام کنی. پس علی
بن یقظین به او گفت: من این مسأله را در نامه ای به
موسی بن جعفر علیه السلام می نویسم پس به حاکم
مدینه نوشت: ما می خواهیم خانه ای را داخل مسجد
الحرام کنیم ولیکن صاحب آن رضایت نمی دهد.
چگونه می توانیم این مشکل را حل کنیم؟

حاکم مدینه این مطلب را با موسی بن جعفر علیه

السلام در میان گذاشت.

موسی بن جعفر فرمود: آیا پاسخ این سؤال

الزامی است؟

حاکم عرض کرد: بلی الزامی است.

حضرت فرمودند: بنویس: بسم الله الرحمن

الرحیم. اگر کعبه، پس از بناء خانه های اطراف

بسوی مردم آورده شده است پس مردم سزاوارترند

به حریم خانه های خود. و اگر مردم پس از بناء کعبه

به حریم آن پناه آورده اند پس کعبه سزاوارتر است

به حریم خود. وقتی که این پاسخ به دست مهدی

خلیفه عباسی رسید آنرا بوسید و سپس دستور داد تا

آن خانه را خراب کنند. سپس صاحب خانه خدمت

موسی بن جعفر علیه السلام رسید و از آن حضرت

تقاضا کرد نامه ای به مهدی خلیفه عباسی بفرستید و

دستور دهند که قیمت خانه را به آنان بپردازد

حضرت نامه ای نوشتند و خلیفه نیز چنین کرد.^۱

داستانی از فرزند علامه طهرانی آیه الله سید

---

^۱ مطلع انوار، ج ۲، ص ۲۳۰

محمد محسن حسینی طهرانی:

یکی از علمای معروف طهران که با حضرت والد رضوان الله علیه انتساب سببی داشت و قبل از مرحوم والد به رحمت خدا رفته بود به جهت فوت مادرشان و تدفین او در مشهد از طهران به مشهد آمده بودند - مرحوم والد و حقیر نیز در این تشییع شرکت کرده و تا حرم مطهر ایشان را تشییع نمودیم. سپس به منزل مراجعت کردیم.

فردای آن روز آن شخص عالم جهت تشکر به منزل مرحوم والد آمدند و حقیر نیز در آن مجلس حضور داشتم. در بین صحبت بحث به تخریب اماکن و بناهای مجاور حرم مطهر پیش آمد و ایشان به شدت از این مسأله انتقاد می کرد. از جمله می گفتند: مدرسه خیراتخان که زمین آن وقف برای مدرسه علوم دینی است و در کنار صحن مطهر قرار داشته است در این تخریب اخیر از بین رفته و جزء ساختمان های حرم مطهر شده است و من (آن شخص عالم) این مطلب را با یکی از مسئولین طراز اول در میان گذاشتم و ایشان به شدت ناراحت شده بطوری که لرزه بر اندام او افتاد و گفت: چطور

ممکن است این زمین وقفی را جزء بناهای حرم مطهر نمایند؟! مرحوم والد قدس سره شروع کردند به صحبت و این روایت توسعه مسجد الحرام را در آنجا ذکر کردند و این مسئله را شاهد بر جواز تخریب این مدرسه و الحاق آن به حرم مطهر قرار دادند و همان ملاکی را که امام علیه السلام برای تخریب خانه های مجاور بیت الله الحرام ذکر کردند برای جواز تخریب خانه ها و اماکن مجاور حرم مطهر در اینجا ذکر کردند و فرمودند: هیچ اشکالی ندارد زیرا حرم مطهر امام رضا علیه السلام متعلق به همه شیعیان در سراسر دنیا است و او بر سایر تعلقات ملکی حکومت و غلبه دارد.

آن فرد عالم از این کلام مرحوم علامه بسیار تعجب کرد و گفت: اگر قرار باشد برای زیارت امام رضا علیه السلام که یک امر مستحب و ممدوح است نه واجب انسان مجاز باشد که زمین وقفی را که تصرف آن در غیر مورد وقف شرعاً حرام می باشد تصرف کند پس می توان گفت:

برای غسل جمعه که یک امر مستحب است در

صورت نبودن آب انسان بیاید و آب از شخص دیگر را از دست او بر باید و غصب کند و با او غسل جمعه مستحب بجای آورد در حالیکه بالبداهة العقلية و الشرعية این عمل حرام است و نه تنها غسل باطل است و مرتکب گناه شده بلکه موجب ضمان نیز می شود.

مضافاً به اینکه در روایت ملاک اولویت بر تقدم بنای کعبه بر سایر بناها ذکر شده است در حالیکه در مورد حرم مطهر قضیه به عکس است زیرا بدن مطهر امام علیه السلام در وقتی در این مکان بخاک سپرده شده بود که اطراف آن معموره و آبادی بوده است و املاک قبل از دفن بدن مطهر وجود داشته است.

مرحوم والد قدس سره دیگر سکوت کردند و مطلب را ادامه ندادند.

روز بعد که به اتفاق ایشان بسمت حرم مطهر برای زیارت می رفتیم به ایشان عرض کردم: این مطلبی که دیروز بین شما و آن شخص بحث شد مطلب بسیار مهم و دقیق و ظریفی است که کسی از آن خبر ندارد مگر بعضی از اهل باطن و معرفت که به حقیقت ولایت ائمه علیه السلام و ضرورت آن و

کیفیت تأثیر گذاری آن در احکام شرعیه رسیده باشند و این مسئله یکی از اسرار عالم تشریح و ملاکات احکام می باشد و آن شخص عالم و غیر او ابداً از این مطالب خبر ندارند.

ایشان فرمودند: بله مسئله همینطور است. اینها خیال می کنند حرم امام رضا علیه السلام با سایر اماکن متبرکه چون مسجد و حسینیه و امثالها یکی است. اینها نمی دانند که زیارت امام رضا علیه السلام اصل و اساس شریعت است و همه احکام و تکالیف به ولایت اینها بر می گردد و حرم امام رضا علیه السلام بعنوان مأمن و ملجأ و پناهگاه و کشف همه شیعیان دنیا مطرح است و همه باید به اینجا بیایند و بار خود را در اینجا فرود آورند و دین خود را بدینجا عرضه بدارند و از اینجا سیراب شوند و به اوطان خود باز گردند. بنابراین اگر محل زائر امام رضا علیه السلام به نحوی باشد که موجب ضیق و عسر و حرج و زحمت زائر باشد باید ترتیبی داده شود که همه بتوانند با راحتی و انبساط و آرامش به زیارت و کسب فیض موفق گردند. چطور که اگر در موردی

زمینی وقفی موجب عسر و حرج برای اهالی گردد
بعنوان حکم ثانوی می توان آنرا تبدیل نمود در اینجا
نیز مکان زائر امام علیه السلام از آنجا که باید برای
همه علاقمندان و شیعیان و حتی غیر آنها از سایر
فرق ملجأ و پناهگاه باشد می توان آن مورد را تبدیل
به حسن نمود و سپس ادامه دادند: اینها از شرع و
احکام شرع فقط یک ظاهری اندک را یاد گرفته اند
و بسیاری از مسائل از دیدگاهشان مخفی می باشد.)

---

^۱ اسرار ملکوت، ج ۲